

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Szász László ügyvéd által képviselt felperesnek a Szilágyiné dr. Baráth Sára jogtanácsos által képviselt Adó-és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Központi Hivatal alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróságon 12.K.27.117/2007. számon indított és ugyanezen bíróság 2008. január 10-én kelt 12.K.27.117/2007/15. számú jogerős ítéletével befejezett perében a felperes részéről 16. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság 12.K.27.117/2007/15. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 100.000 (egyszázezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 1.997.600 (egymillió-kilencszáz-kilencvenhétezer-hatszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Az első fokú adóhatóság a felperesnél 2000-2004 adóévekre vonatkozóan személyi jövedelemadó adónemben lefolytatott ellenőrzés alapján megállapította, hogy a felperes által folyamatosan nyújtott tagi kölcsönök esetében csak 32.277.326 Ft erejéig rendelkezett igazolt fedezettel. Ezért határozatában a felperes terhére összesen 33.293.200 Ft adókülönbözetet állapított meg és egyidejűleg rendelkezett 16.646.600 Ft adóbírság és 9.721.000 Ft késedelmi pótlék előírásáról is. Az adóhatóság a tagi kölcsönök fedezetéül nem fogadta el a felperes által hivatkozott árfolyamváltozásból eredő bevételét, a 10.000.000 Ft-os szülői ajándékot, a kanadai illetőségű L. B-től kapott 410.000 kanadai dollár forintértékét, és a ... Kft. költségterítését.

Az alperes 8990597768 számú határozatával az első fokú határozatot helybenhagyta hivatkozva az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban Art.) 109. §-a szerinti becslésre.

A felperes keresetében az alperes határozatának felülvizsgálatát kérte azzal, hogy megfelelően bizonyította a tagi kölcsönök nyújtásához szükséges forrásokat, de az adóhatóság azokat okszerűtlenül nem fogadta el. A ...Kft. adatszolgáltatása pontatlan adatokat tartalmaz, elévülési időn túli iratmegőrzési kötelezettsége sem volt a felperesnek.

Az első fokú bíróság jogerős ítéletével a felperes keresetét elutasította. Ítéletének indokolásában hivatkozott az Art. 97. § (4) bekezdésére, mely szerint általánosságban az adóhatóságot terheli a tényállás tisztázási kötelezettség. A becslési eljárásnál az Art. 109. § (3) bekezdése alapján a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést az adózó hitelt érdemlő adatokkal igazolhatja.

A felperes sem az általa hivatkozott árfolyamnyereség, sem a külföldi keresménye melletti költségtérítést, sem a kanadai kölcsönt, sem a szülői ajándék megtörténtét nem tudta hitelt érdemlően bizonyítani.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet kérve annak megváltoztatását és a támadott adóhatósági határozatok hatályon kívül helyezését. Továbbra is arra hivatkozott, hogy sem az adóhatóság, sem a bíróság a tényállást nem tárta fel teljes körűen, a bizonyítékokat nem megfelelően értékelte és megfelelő megtakarítással rendelkezett, hogy cégének a feltárt tagi kölcsönöket nyújtsa.

Az alperes a jogerős ítélet hatályában való fenntartását indítványozta.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az Art. 109. § (1) bekezdése értelmében, ha az adóhatóság megállapítása szerint az adózó vagyongyarapodásával és az életvitelére fordított kiadásokkal nincs arányban az adómentes, a bevallott és a bevallási kötelezettség alá nem eső, de megszerzett jövedelmének együttes összege, az adóhatóság az adó alapját becsléssel állapítja meg. Ez esetben - figyelemmel az ismert és adóztatott jövedelmekre is - az adóhatóságnak azt kell megbecsülnie, hogy a vagyongyarapodáshoz és az életvitel fedezetéül a magánszemélynek milyen összegű jövedelemre volt szüksége.

A becslési eljárás az Art. 108. § (1) bekezdése alapján olyan bizonyítási módszer, amely a törvényeknek megfelelő, a valós adó,

illetve költségvetési támogatás alapját valószínűsíti. A (2) bekezdés értelmében az adóhatóság bizonyítja, hogy a becslés alkalmazásának a feltételei fennállnak, továbbá azt, hogy a becslés alapjául szolgáló adatok, tények, körülmények, valamint a becslés során alkalmazott módszerek az adó alapját valószínűsítik.

A Legfelsőbb Bíróság már több eseti döntésében kifejtette, hogy az ún. vagyonosodási eljárásban a bizonyítási kötelezettség már a közigazgatási eljárásban megfordul. Az Art. 109. § (1) bekezdése alapján az adóhatóságnak kell bizonyítani a becslési eljárás alkalmazásának fennállását, majd ezt követően az Art. 109. § (3) bekezdése alapján a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést az adózó hitelt érdemlő adatokkal igazolhatja. Az adóhatóság az adózó által előadott tények, adatok valóságtartalmát, az adó megállapításához való jog elévülési idejét megelőző időszakra vonatkozóan is vizsgálhatja, ha az adózó állítása szerint vagyongyarapodásának forrása ezen időszakban keletkezett.

A bizonyítási teher megfordulásának lényege, hogy most már az adózó érdekkörébe áll, hogy hitelt érdemlő adatokkal igazolja a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést. Ennek elmaradása, vagy sikertelensége az adózó hátrányára esik.

A perbeli esetben a felperes már a közigazgatási eljárásban hivatkozott olyan okirati, illetve tanúbizonyításokra, amelyekkel az Art. 109. § (3) bekezdése alapján a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést kívánták igazolni. A közigazgatási iratok alapján megállapítható volt, hogy az adóhatóságok ezeket a hivatkozásokat, illetve bizonyítékokat egyenként és összességükben vizsgálták, de túlnyomórészt nem fogadták el.

Az első fokú bíróság is vizsgálta a perben a felperes által hivatkozottakat, és részletes indokát adta annak, hogy miért nem fogadta el a felperes hivatkozását.

A felülvizsgálati eljárásban - annak rendkívüli perorvoslati jellegéből adódóan - a tényállás vitatására, módosítására, és a bizonyítékok újraértékelésére vagy felülmérlegelésére nincs lehetőség. Erre csak akkor van mód, ha a jogerős határozatot hozó bíróság tényállást nem állapított meg, vagy a megállapított tényállás hiányos, iratellenes, illetve a bizonyítékokat kirívóan okszerűtlenül mérlegelte.

A Legfelsőbb Bíróság megítélése szerint azonban az első fokú bíróság a fenti hibáktól mentesen állapította meg az ügy alapját képező tényállást, és a bizonyítékok mérlegelésénél sem volt tapasztalható kirívóan okszerűtlen mérlegelés, így nem volt jogi lehetőség annak újraértékelésére, felülmérlegelésére.

Mindezekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság az első fokú bíróság jogerős ítéletét a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperest a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pernyertes alperes felülvizsgálati perköltségének megfizetésére.

A tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése és a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján kötelezte a felperest.

Budapest, 2009. február 12.

***Dr. Madarász Gabriella sk. tanácselnök, Dr. Hajnal Péter sk. előadó
bíró, Dr. Kárpáti Magdolna sk. bíró***